

Flattu banda-vísing.

Grundar dinn, hvergi hann
halla þetta máli;
Grundar dinn, aldrei hann
ögn þetta máli.

(Samul, alþinn vísa)

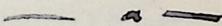
Situr s Faldkinn fljóðid frítt,
Feinnis undan lítt,
Flýgur hnothann, brosi blítt
bláfláð sendur slítt.

(Einar Benediktsson)
(Haf. vísa) Ólafurinn Fremdling

Stetta, þetta byrðing binn
byggðu fljóðis alda,
stetta, stoltaðinn ofur ein
vitjó fljóðid kalda

(Einar Benediktsson)
(Samul vísa)

Þrang-eyju frændur frá
flattu binn kalda
Spangafeyju golluris gró
gjóði sjúla alda.

(Samul vísa)

Þeir stóðu saman í tali, þrjú farnir þeir, séra Sveinn Gudmundsson
frá Ánessi, séra Arnór Arnason frá Þelli, og séra Guðlaugur Gudmundsson frá
Jakob Arthanasíusum gæti þar hjá þeim og staðadi fram vísu þessari.

Þar, sem lástaleik þræningi býr

þar er augum frídur,

blessun quid í burtu flýr,

en bótum rignir vinda.

Séra Guðlaugur varði samstundis með annari vísu:

þræningi hatar, þess er von,

þjófur andi og svanna,

aldin Satans einhason,

and stýggð quid og manna.

Þrumut helfi mí veind milli þessara manna í hinu góða: Jakob
nið stóð dinn vifog, illa reynir dæm og andvígur þræningi, og sta
Guðlaugur þeltet hann í þessum.

— " —

Þá er of örmmur vísu til effir Jakob, og er þu en ill í gærd þu ert
nóttur en var í tali mási í á þá k'lar þu, sem Jakob vildi
þé flétta, en þræningi þu í vög þu í þu gæti þu.

þu þu gæru sandarvart,

sóttu þu með godi þu,

þu þu, þu þu þu,

þu þu, þu þu.

Þræningi þu þu veind þu í þu þu þu þu þu í þu,

mesti gada mæður, eins og hann. Sjónin vísan fyrir, að ólík hefni
sinna lag þeirra verid, Jakob's gamla og prestennis, enda misjafur
það, sem þeir höfdu st ad.

Jakob Athanasius er mun þess verid í andlagri eftir einum Jóni S.
Bergmann: Þá dín stáld mætti vel, illa iud alla og notad þess, "gáfu"
sinn, stáld stópnun, til þess að evata heijst sinni og hefudargjinni,
jafur í velgeriva nómnum sínum, sem Áram. Dálaglegi innroti!
— Ögþekkti menn þessu báða, einum Jóni S. Bergmann, sem var drýglegu-
kæfil hinn mætti, og að yfva íþliti síndu þeir, þvotum sig, að þeir höfdu
ekki góðan mann að germa, enda þvot þad offram í þvotstaf þeirra. Þá dín
vot þeir dádís nýg fyrir stáldstaf sínum - nema þvad! - og sjóni þad
"smetti" hinna í t. fjádar í hinna fjáru list, stáldstópnun!

Afótrduning (Parodi)

Archipela-afri þvot,
Óðling síla nádi.
Höllin Kálan-frannu! Sus
Fólkuvotlu hádi.

Víska (mín ágötu, einhenni lofu & minnaloju, en í Namni).

Þessi ljó oss franga skó,
 þeimán snjóvetur;
 en þín Guð áttar þú,
 að oss þróa teltur.

Þessi ljó er í gáttum af Þórunn Hauksdóttur í Rodgól (frá Hauksdóttur í hólum)

Þessina Þálsdóttur í Þróf í Þróf (d. 3. nóv. 1942) var haford
 vel og þessi ljó er í gáttum. Einhverju sinni, úr í síðari árum voru
 þau þínir hálft, en þú varð mikill manganur og hávæðing ^{í þínu þróf} og þessi ljó.
 Þessi ljó þessina:

Þessi er, að þróf þessina
 og þróf þessina
 Þessi er, að þróf þessina,
 þessi er, að þróf þessina.

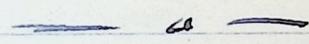
Þessi er, að þróf þessina, en myndir þessina, þessi er, að þróf þessina,
 og þessi er, að þróf þessina. Þessi er, að þróf þessina
 "Láði þú þessi ljó þessina og þróf þessina." 19/11-40 J.P.

Þessi er, að þróf þessina, að þessi er, að þróf þessina
 Þessi er, að þróf þessina, að þessi er, að þróf þessina
 Þessi er, að þróf þessina, að þessi er, að þróf þessina
 Þessi er, að þróf þessina, að þessi er, að þróf þessina
 Þessi er, að þróf þessina, að þessi er, að þróf þessina

Sannleikurinn er bestur leinn —
vöndur fari líginn:

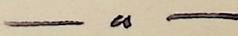
Altaf stýpt Adalsteinum,
eins og fleiri um stýptum.

Vísan er eftir Magnús Þreitsson — og máttu í safni
því, er ég hefji stýpt um hann sérstaklega —, en Adalsteinum
þessi er unglingsmáttur sínn, (þeirson?), sem heimsa átti í
Stokkseyri, fremur aðgerðalífli, og það hefji hr. viljái sýna.

Þeir voru að tala um stóthöfuð þeirra Ameríka-
mannna þar vortu, í ábyrgu Kristjánis Geirfyrings, en hann var
vannur því, að gæta meira ír hefjuleiknum og framkvæmdum
Íslendinga en þeirra og sagði því:

Heimsa, á „garula landinn“ hafa menn þótt lýsu með
sér, en þeir fara í fagfærðar; hláa þeir að þeirra höfnum
og þíndri, en hins salti. Þess vegna er það, að þegar þeir
stýpta und svo fjássi og langt upp í himin geim-
num, að hin sést elti í botta stjörnuhlíði, hlýppa
þeir hafa — eina heilustökum af fyrir, en síðan saltinn,
svo að undir öldri elti í heidinni vidur. Svona hafa
stýpta þeir heimsa á „garula landinn“ og svo er fyrri byggjan
þeirra að saltu veidina stípa, því það ber off vid, að hin er
á annan máttad að falla til jafnar og verður þi óst ordin
er vidur kanna, af elti vörí sáð salti í hana.

„Þið erud að stóra yfturn af þíu þeirso, í Ámsterdan
 hversu, ágetu fjómum þíu eigið, megi og efri legu menn,
 sem látur síu, faru til sjóo“ innan tvítugalduro og þíu, á þíu
 eigið hámastraf skíp o. s. f. o. —

Nú skal ég segja yfturn, að þeirso í „gamla landinu“ er
 þessu, sem mögu áður varid í annan veg. Þíu er þíu eitt:
 þegar ég var á dæm í áno draugu, rædið af í eitt af stórum
 stríðum þeirso í „gamla landinu“; þá var sjómastraf
 skíp og var ég alinn upp í frumsta mastinu til þess af var
 orðum þíu árs og þíu ad ná sjálfstodis- og þóstringa-aldri.

Þóstrí mínu var með þínum efuadi bandum þar efra, þáfi
 mög hundruð fjús, þrossa og þíu, sem hann lét ganga sjálf-
 ala í aftasta mastinu, þíu þótt þáð var talið ummál þíu,
 allra, var þáðan þó rælinn bískapurinn, þíu þíu áður var og
 veflunn, og svo var þar allt myndarlegt og stórkostlegt.

— Vid vorum eþi gamla úe hátt íu grasi vaxni, strákarn
 í „gamla landinu“, þegar þáid var ad láts of þíu venjað
 náundyrlegustu vinnu þíu, stunda veidarnu ad vaxni
 ina, síþin þar og þíu þíu í sjó og landi. Þar studdu
 megi menn sig eþi fram í orfid ad skófluna: þíu þíu ad
 ad alla vinnu og vora eþi ad stóra þíu af vinnu viltunn, þíu
 og þíu þíu þíu, endo þíu þíu vinnu fram í draugu og
 ræðild. Þíu vinnu þíu allri milt vinnu.“

Sigfus Gudmundsson „smiltkari“: Gylfaldr, fadur séra Eggerts, velti:

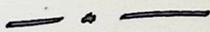
Hið er ég minni' en gud-
máttu geri syndin -
í álfi doqum alstöpsud,
en mið hialöngvindin.

Sigfus var að leggja hialöng - hvar, man ég ekki -, en
honnun þótti gjálfur þad seint ganga of þvi vand vísan til (J.P.)

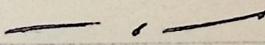

Jón Hermannsson vildi ég hræint ekki vera,
með háfudid upp undir vetrarbrant;
en Jón Þorl ásson, starfmadur, stóvilti' d gera,
og stendur (þó) ekki' upps in mál, við laut.

Hallur Gunnlaugsson, lokur: Vestur.eyjum.

Sigurður Jónsson flugmáur bauð Óla Magnússon að fara
með sér í flugvél eitthvað hvar uppsi við ofri berum, en Óli
þótti ekki að hafa í þá, stórum þess, d hvar hilt, að
Sigurður kynni að finna uppsi þvi, d stórlja hann offi
uppi í eða ofri ein hvarju stórlju, og mundi hann þvi
í vandröðum með, d komast hvar offi!

Gjörvöls meðan gausla dvin -
 svo gæði ræða faustinn -
 þá gargaus-hæða-grundin fin
 gef honum bröda-graustinn.

Gomul vísa

* Honum þessing: Guell; bræða, eða brædur: Föllagros.

Stundum.

Stóllur hóð um hrisuóður sína:

Stundum hefir hún frásal, (E er rauðsmarlog)
 - Stundum betri er stundum,
 Stundum gefur hún graut í stál -
 Stundum meiri er stundum.

Stundin.

Þá, Stundin stendur yfir,
 er stunda nýtsand má.
 Hver leugi meður lifir
 ei heftur fyrir þjá.
 Þú stundum þad sem stunda ble
 y stund þar leggjum á,
 le þívi stutta stund, sem er, -
 þú stundin líður þjá. Þ. f. Hinnarups

Dansten mæður kringli til Raudo Bankans og spjandi:
Viltu vera sanventur og sé eftir um De Hau fundu og gull Mynt
þú venturast hær badið liggja þar Þistun dæmdu?

Mominnun, sœu við hann balad stilkid, d Dansternadinn
væri ad spyrja eftir gull bljant (Guld, i stadinn fyrir gulau) og
svarar ad leitinni leitinni:

„Hæ, þú finur mig au gull bljant hær! leitinni, heldu ad
u gulau bljant stult. Gæd þér hann?“

„De Hau gull vœr, setu um þau itkeru of Guld, u au þau gull
i Farau“ — Og hann fór gótti 2-3 þremur og langau
bljant stultu sinn. —

— Sjálf blek au þau de bindur þem au þau u au þau u au
of þu u au
gull (gulau) hlj ad au u au þu u au þu u au. —

Við Refolivönglum voru þær um margra ára skid:

Sólvæig, au sidan gefist Carl Danielson og þu þu, þu þu u au
au þu gefist Kollid Veiga Dani au Danu; þá var þu og Sólvæig Thor-
grinseu og þu þu þu dau dætti, au þu u au þu.

þau var sidan Thorgrinseus fólkiu of Niðuau, ad þau i u au
þu. i þu au au þu ad Refstodnu, au þu ad Stipholnu þu Raudo þu
æda u þu Kaldau au þu
stættu þu au þu au þu þu

Þvílífi féð ein fyrir dýrunu og þú var eftirfarandi vísu hmadad
saman um þetta:

Bark af Balda skemdar
berfa úrvalslid,
þen hugsa helst til fundar
höfðingjanna vid.

Fyrst skal fraga kelja
fina Veiða Damsi

Vilt þú fara' ad veltja
seí þouan eptarmann.

Þmum Selveig sítur
Seggjum um þu þjá,
en þota býsna bítur,

blóðrjúð höfðingja. (Óþundsjúk!))

Um höfundinn veit ég ekki, en þetta var sagt í gærni og glettum vid
-fúlkunnar og um þá, einu og svo nýrft annad, þen létid varf ríka um
þá mundin þar eystra, enda var félags líf allt þar í alla stadi á gótt
og samvirkja hlæði í karlinum jafn gótt, fjór ríkt og st. eunn til gótt.

Þá var ekki um neinu "isma" ad ræða, engu stjórnmála-vei vinda ad
vita, engin í þrotta-met, né félviltit skálsbrótt og botvada viltlysni, einu
og karlinn vefndi þá þegar þessa vart hvi fyrst vart (þe þu í kól kít
þuun og var kálid, ad þuun vissi jafn þuun vefni sínu).

14. Sept. 1943.

Jónsson

Vísu, er kona ein í Brindavík-gæði, þegar hún frétti lát Bréfa-
Bunnka (Bunnka Helgæs sonar, jó bad, sem um hann er stífað sá. Falldo
og melli vísu þessi konast þar að):

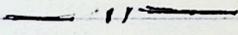
Marquis vaxar seggurinn, -

Sorna út í bláinn:

Hú er þín þu gæfna inn,

Gandi Bunnka, bláinn.

Heimild: Eðl. Gudmundson, Svinnvafni.

HDL

Eg kemni mér um þu gæti,

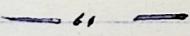
og heldt þú þu gæti ad sinna eugu

því hann marquis hín þu gæti

ad þu gæti við önnu þu gæti.

(þu gæti þu gæti? af þu gæti þu gæti)

Heimild: Sára Ónnu Þorvaldsson

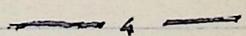
Stort mei viddist þessi þu gæti - ,

þegar hún er um þu gæti sá - :

Ad vinna í þu gæti þu gæti stífað,

Hann er mýti, þu gæti sá.

3. ág. 1925. J.F.

Sérhver þu gæti sá einn um an ord um þu gæti út af þu gæti sá; sem
þu gæti ad vinnu þu gæti og önnu, sem önnu vinnu þu gæti sá: Velferð þu gæti sá

upplendi þeirra. Hér eru nokkrar.

Amotunakili: Hósti er hjóttur; afur hveitur og hvarpi er sólsteinnur; afur hlytt, sem
í hugastekinni Carusius.

Rína: Barid í ad lora ^{vinda} ad ~~þess~~ og eltes leik og stök sín, vana hlyðin for ad drum
sinnu og hugguðum við stjörnu og elli þurmu.

Dannuð: Þatid Barid elti vanda tekni til þess. Kennid fer ad hlyða.

Endur: Gott upplendi er lesta Holfastan fyrir Barid; siglingu ^{þess} inn lifisins stj.

Finland: Þórn, sem finni ad matinu, í ad soetta.

Frakkland: Barussatin er gáður, sem hinni fullodnu sega ad ratta og
vöðva með kortleika sinnu.

Spánu: Kennid Barid finni, ad samvirkni er vagn, sem vör höfnum
smíðad gegn stjörnu oss.

Svíþjóð: Aðstær er fagur aldringardur með earta hliði. Og vör
höfnum hlytt hlyttinu.

Þýskaland: Barid í ad lora ad idja idur upplendi for ad stjörnu og hlyða,
idur upplendi for ad stjörnu idur fyrir.

Ísland: Þat vana þórn, sem í ad er hlytt.

Hinnid: Gunnat Morgunblat.

Nov. 3. nov. 1943

Imp. bl. 179

Bernstencorrit.

(Lag eflis Cora Nygaard).

66
Eg var oss veitist,
þá veröldin breydist.
og annat ber allt,
sem áttur var skalt,
en geisladýrt foldina gyllir.
Og bernstean fin ber
lítt hlíta mest sér
og þuza _____ fyllir.

66
Fin bernstean hjarta
á líttu á hjarta,
og vöskur var er
mí uppfyllt í þér
svo greitara gjörist hvert sporit.
Fin leitrandi hund
er lítt hverja stund.
Fin ert eins og vermandi vorit.

Þins gróttars gællu
mit glóttum og hvetlu.
Þin hyggja sé hlý,
Lát þing þinnum í
sitt góða og gófuga ráða.
Gut leggji þér lit
og ljár sinn frítt
og slytji síl dyggta og dáta.

Leinar M. Láusson

Tilbrentur Önnu S. Kristinsdóttur.
Orð Ljús Jón Pálsson